

Geloften bij vrouwen

(Num.30:3-15, Keil & Delitzsch)

[Num 30:3-15](#) contain the rules relating to positive and negative vows made by a woman, and four different examples are given.

The *first* case ([Num 30:3-5](#)) is that of a woman in her youth, while still unmarried, and living in her father's house. If she made a vow of performance or abstinence, and her father heard of it and remained silent, it was to stand, i.e., to remain in force. But if her father held her back when he heard of it, i.e., forbade her fulfilling it, it was not to stand or remain in force, and Jehovah would forgive her because of her father's refusal. Obedience to a father stood higher than a self-imposed religious service.

The *second* case ([Num 30:6-8](#)) was that of a vow of performance or abstinence, made by a woman before her marriage, and brought along with her ([עָלֶיהָ](#), "upon herself") into her marriage. In such a case the husband had to decide as to its validity, in the same way as the father before her marriage. In the day when he heard of it he could hold back his wife, i.e., dissolve her vow; but if he did not do this at once, he could not hinder its fulfilment afterwards. [מִבְּטָא שְׂפָתֶיהָ](#), gossip of her lips, that which is uttered thoughtlessly or without reflection (cf. [Lev 5:4](#)). This expression implies that vows of abstinence were often made by unmarried women without thought or reflection. The *third* case ([Num 30:9](#)) was that of a vow made by a widow or divorced woman. Such a vow had full force, because the woman was not dependent upon a husband.

The *fourth* case ([Num 30:10-12](#)) was that of a vow made by a wife in her married state. Such a vow was to remain in force if her husband remained silent when he heard of it, and did not restrain her. On the other hand, it was to have no force if her husband dissolved it at once. After this there follows the general statement ([Num 30:13-16](#)), that a husband could establish or dissolve every vow of performance or abstinence made by his wife. If, however, he remained silent "from day to day," he confirmed it by his silence; and if afterwards he should declare it void, he was to bear his wife's iniquity. [עֲוֹנָהּ](#), the sin which the wife would have had to bear if she had broken the vow of her own accord. This consisted either in a sin-offering to expiate her sin ([Lev 5:4](#)); or if this was omitted, in the punishment which God suspended over the sin ([Lev 5:1](#)).

Num.30:3-15 bevat de regels met betrekking tot de positieve en negatieve geloften afgelegd door een vrouw, en vier verschillende voorbeelden worden gegeven.

Het *eerste* geval (Num.30:3-5) is dat van een vrouw in haar jeugd, terwijl ze nog ongehuwd is en in het huis van haar vader woont. Als ze een gelofte doet m.b.t. prestaties of onthouding, en haar vader hoorde het en bleef stil, bleef die overeind, d.w.z. het bleef van kracht. Maar als haar vader haar tegen hield toen hij er van hoorde, d.w.z. haar verbood het de belofte na te komen, bleef die niet overeind of van kracht, en de HEERE zou haar vergeven wegens de weigering van haar vader. Gehoorzaamheid aan een vader stond hoger dan een zichzelf opgelegde religieuze dienst.

Het *tweede* geval (Num.30:6-8) was dat van een gelofte m.b.t. prestaties of onthouding, door een vrouw vóór haar huwelijk gedaan, en met haar meegenomen ([עָלֶיהָ](#), "op haarzelf") in haar huwelijk. In een dergelijk geval moest beslissen de man over de geldigheid ervan, op dezelfde manier als de vader vóór haar huwelijk. De dag dat hij ervan hoorde kon hij zijn vrouw er van weerhouden, d.w.z. haar eed ontbinden, maar als hij dit niet meteen deed, kon hij de vervulling nadien niet tegenhouden. [מִבְּטָא שְׂפָתֶיהָ מִבְּטָא](#), roddels van haar lippen is wat gedachteloos of zonder reflectie wordt uitgesproken (zie [Lev.5:4](#)). Deze uitdrukking betekent dat de geloften van onthouding vaak door ongetrouwde vrouwen werden gedaan zonder nadenken of reflectie. Het *derde* geval (Num.30:9) was dat van een gelofte gedaan door een weduwe of gescheiden vrouw. Zo'n gelofte was ten volle van kracht, omdat de vrouw niet afhankelijk van een man was.

De *vierde* zaak (Num.30:10-12) was die van een gelofte door een vrouw in haar huwelijkse staat gedaan. Zulke gelofte moest van kracht blijven als haar man bleef zwijgen toen hij ze hoorde en haar niet weerhield. Aan de andere kant, zou het niet van kracht zijn, indien haar echtgenoot het meteen ontbond. Hierna volgt de algemene verklaring (Num.30:13-16), dat een man de gelofte van zijn vrouw m.b.t. prestaties of onthouding kon bevestigen of opheffen. Indien hij echter "van dag tot dag" stil bleef, bevestigde hij die door zijn zwijgen, en als hij die daarna zou ongeldig verklaren, moest hij de ongerechtigheid van zijn vrouw dragen. [עֲוֹנָהּ](#), de zonde die de vrouw zou hebben moeten dragen als ze de gelofte uit eigen beweging had gebroken. Deze bestond uit hetzij een zondeoffer om voor haar zonden te boeten ([Lev.5:4](#)); of indien dit werd weggelaten, in de straf die God over de zonde hing ([Lev.5:1](#)).